

Den amerikanske tonsättaren och teoretikern John Cage skrev en gång att den enda platsen där utopin och anarkin kunde förverkligas var det geografiska utrymmet som konsten (alla former av konst) tillåter. Så bli inte rädda, det är bara konst. Tidningen Kulturen kommer att bjuda läsaren på författares egna texter eller på bildkonstnärers arbeten under denna kategori som vi kallar *Utopiska geografier*. **Denna gång, författaren och konstnären Handren.**

Årsta – ett höstminne

| TEXT & BILD · Handren

Platsen är människans skugga. Överallt där det finns människor, har den sin närvaro. Men den finns i det inre, inte likt tiden som har en yttre och relativ närvaro. Platsen har en visuell förbindelse och lämnar en levande atmosfär i minnen, fast tiden förvandlats till aningar.

Det var en höst som en hägring höstnatts dröm när jag kom till Sverige. Det var något av en slump att jag landade på Alfa hotell, ett flyktingläger fyllt av folk från alla världens hörn. Dagarna passerade som de främmande, resande höstliga molnen. Jag promenaderade med de andra där boende som de vilsna bladen omkring vårt hotell. Tidigt på morgnarna slingrade sig höstens dimma runt de nakna träden och genom Årstaskogen kom vindens virvel springande, snurrade långtifrån som våra minnen. De okända gatorna tog de hungriga stegen ner till Årstaviken. Där brukade vi gå skogsbacken ner till stranden, där träden med sina lummiga och tysta ansikten, böjde sig mot gryningen och de små strömmingarna brusande hoppade ur månens honungsgula öga när de seglade genom Årstavikens vatten. Där borta var den långa bron, som från Årsta sträckte handen över vattnet mot andra sidan.

Det var i en åldrandets kvällnings höst, luftens blöthet och doften av minnen singlar ner mot höstens kropp och ljuset bakom fönstren kläddes av sig. På gatorna viskade ljuset från gatlyktorna i dimmans famn, sovande. På Årstavägen var det vi och långt ifrån oss, den tant som alltid med samma ömhet brukade ropa på sin lilla hund. Husväggarna, himlen och jorden var tysta och alla de ensamma människorna som springande passerade oss i tysthet. För oss var det roligaste att gå in på Konsum och ICA. Det var den enda platsen där man kunde se många människor och kanske komma i kontakt med någon okänd. Vi pratade och skojade på vår slarviga engelska. Årstatorg var som en torrlagd sjö, ändå brukade vi sätta oss där och hälsa på vem som helst som gick förbi, men det var bara hundarna som ibland vände sig och stirrade på oss.

Vi kallade Hjälmarens restaurang för Moskén. Alla dagar träffade vi där samma alkoholister. Precis som de troende vallfärdade de till sitt tempel. De var de enda människor som när de såg oss började prata, utan att vi förstod varandra.

Det var en höst, den dagen jag gick i Årstaskogen där träden står ett efter ett, nakna och nickande mot varandra. På stigen genom skogen utsöndrades doften efter regnet av jord och höst som blandades med minnen: min hemstads park där vi i smyg träffades för att drunkna i varandras ögon.

